

Piet van Midden
Met eigen woorden

Teksten die je lief zijn

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

Ontwerp omslag: Geert de Koning

ISBN 978 90 239 5567 2 (boek)

ISBN 978 90 239 5568 9 (e-book)

NUR 701

www.kokboekencentrum.nl

© 2019 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

In het begin

Genesis I

In het begin schiep God de hemel en de aarde. De aarde... er leek geen beginnen aan. Het was aardedonker en een chaos. Verder was er water en nog eens water. Het stormde, of was het meer dan dat? In elk geval: God zag er wat in, in die hemel en die aarde. Het moest eerst licht worden. En het werd licht. God zag het en zei: 'Goed zeg, dat licht!' Nu kunnen we tenminste verder. Het licht noemde hij 'dag' en het duister, dat heeft hij toen maar 'nacht' genoemd.

Het werd avond en het werd morgen: de eerste dag. God zei: 'Het water moet hoognodig tot de orde geroepen worden. Op je plek jij!' Het water had geen verweer. Het grootste deel werd opgeborgen achter een gewelf. Dat noemde hij 'hemel'. Onleefbaar is het daar. Je moet God zijn om het er uit te houden.

Het werd avond en het werd morgen: de tweede dag.

God was nog niet klaar met het water. Onder het gloednieuwe hemelgewelf kreeg het water zijn plaats. Het moest zich verzamelen, en zo gebeurde het. 'Zee,' zei God goedkeurend, 'goed zeg!'

Waar geen plaats was voor de zee, ontstond het droge. Je kon er staan, je kon er leven. 'Aarde, ik noem jou aarde,' zei God. 'Daar kan ik wat van

maken.' En de aarde begon uit haar voegen en scheuren te barsten. Ze kreeg er een kleur van. De aarde werd groen. De grote bomen en het lage gras, ze zaaiden zich uit.

'Goed zeg!' zei God nog een keer.

Het werd avond en het werd morgen: de derde dag. 'Dat licht, dat moet beter,' zei God. 'Er is wel een verschil van dag en nacht, maar ik wil er wel orde in hebben. De lichten aan de hemel moeten vertellen wat voor dag en jaar het is. En hoe laat het is. Ik verdeel het in daglicht en nachtlucht. Het daglicht is het grootst. Het nachtlucht geef ik wat extra's: de sterren. Aan de sterren kun je zien waar je bent. Ze wijzen de weg.'

'Goed zeg!' zei God.

Het werd avond en het werd morgen: de vierde dag. 'Dat water, daar zit geen leven in,' zei God. 'Er moet beweging in komen. Het moet vol zitten met wriemelbeestjes. En de lucht is ook zo leeg als wat.' De dag werd onvergetelijk: waar water was, krioelde het van de beestjes en de visjes. En ook de grote drakerige beesten zoals de krokodil en de zeeslang kregen er hun plek. Helemaal naar hun aard, voor het water gemaakt. De vogels kregen de lucht, want daar waren ze vogels voor en daar hadden ze slag van. Ze zongen naar dat het hun aard was. 'Goed zeg!' zei God, 'wees vruchtbaar, plant je voort, vul het water, vul de lucht.' Intussen zegende hij hen. Het werd avond en het werd morgen: de vijfde dag. 'De aarde moet haar bestemming nog vinden,' zei

God. 'Ze moet een broedplaats van geluk worden.'
Zo bedacht God de dieren, de kleine kruipertjes en de wilde dieren. En het vee dat zich laat temmen. Net wat voor aard het dier had. 'Goed zeg!' zei God. Toen werd het even stil. Alsof het even allemaal niet vanzelfsprekend was en alsof God met zichzelf overlegde.

'Kom, we maken een mens,' zei God. 'Niet een vertekend beeld van een dier, maar iemand die lijkt op mij. Ik wil een beeld van mezelf hebben. Iemand die de orde in de schepping bewaakt, op het land, in de zee, in de lucht. Toen schiep God de mens naar zijn beeld. Helemaal naar zijn eigen idee schiep hij hen, mannelijk en vrouwelijk schiep hij hen. Hij zegende hen en hij sprak hen aan op hun aanwezigheid: 'Wees vruchtbaar, plant je voort. Bewaak de orde van de schepping.'

De mens kreeg de aarde toegewezen en moest die delen met de dieren. Elk had zijn eigen voedsel: de vruchtbomen waren voor de mensen en het gras was voor de grazers. Zo is het gegaan.

God zag alles wat hij had gemaakt. 'Goed, heel goed,' zei hij.

Het werd avond en het werd morgen: de zesde dag. Daarmee had God de laatste hand aan de schepping gelegd. Op de zevende dag rustte hij uit van al het werk dat hij had verzet. 'Dit is helemaal mijn dag!' zei God. 'Wat mij betreft komt er geen eind aan.'

Herkenning

Genesis 2

Daar ben je dan,
in een tuin nog wel,
een paradijs,
alles wat je hart begeert
is om je heen.
De bomen bloeien voor jou alleen.

Alleen...
dat voel je:
'Voor jou alleen.'
Onbewoonbaar leeg
is jouw paradijs.
Je geeft namen:
stoere eik,
bonkige beuk,
boom van een boom.
Maar het blijft stil.
Bomen ruisen,
ze zeggen niets.
Vogels gaan met elkaar aan de haal,
maar niet met jou.
Ondragelijk,
onherbergzaam dit paradijs.

Hij weet:
er meer is dan alleen.

Hij weet wat je nodig hebt
voor je het hebt gevraagd.
Je wordt wakker
uit je droom.
Je stamelt:
jij bent het,
jij bent helemaal mij,
stamel jij.

Je diepste droom

Genesis 3

Jij bent het: Adam. Eva.
Mens van vlees en bloed,
niet van beton of staal,
niet onvergankelijk als een engel.
Je komt en je gaat,
je verdwijnt.
Stof ben je
en tot stof keer je terug.

Stof...
Daar heeft de slang ook weet van.
Hij rolt zich erin.
Hij fluistert in je oor:
'God is groot
en jij bent klein,
dat is niet eerlijk.
Wil je ook niet meer worden,
uitstijgen boven jezelf,
groot en groots,
een god in het diepst van je gedachten?
Dat kan!
de hemel is haalbaar voor jou,
die ligt aan je voeten.
Doe mee met mij,
neem, eet
van het nieuwe leven.

Alles kan
en jij kunt alles.'
En jij,
je hapt toe.

En bevalt het
een god te zijn?
Of ben je naakt,
durf je niet tevoorschijn te komen?
Waar ben je eigenlijk?
Waar sta je in deze wereld?
Voor wie ga jij,
jij god in 't diepst van jouw gedachten?

Tweelingen

Genesis 4

Hij lijkt niet op jou,
in niets en niemand,
niemand die zegt
dat jullie broers zijn.
Jij stoere boer,
man van het land,
jij bent net als je vader,
grootgrondbezitter.
Jij bouwt aan de toekomst,
jij zorgt voor brood op de plank.
En je broer,
die zegt je niets
met zijn schapen,
hij doet zijn mond niet open,
als een schaap ter slachting is hij.

Wat zei je toch tegen je broer,
die laatste keer
dat je met hem opliep?
We moeten ernaar raden.
Maar hij ging met je mee.
Waarom zo ver het veld in?
Was je bang iemand tegen te komen,
je vader,
je moeder?
Verder is er toch niemand voor jou?

Niemand keek mee
toen het uit de hand liep,
toen jij sloeg,
de genadeslag.
Hij was dood,
je tweelingbroer. De aarde nam zijn bloed op,
het schreeuwde naar de hemel
en het kreeg contact.
God bemoeide zich met jou:
Kaïn, waar is Abel, je broer?
Weet jij veel...?
Een herder heeft volgens jou geen herder nodig?
Hoor!
Hoor je het bloed niet roepen naar de hemel?
De aarde moet je niet meer,
bloed, zweet en tranen,
buffelen voor een stukje brood,
leven wordt overleven, Kaïn!
Ga maar,
je bent gemerkt,
geormerkt.
De dood heeft zijn intree gedaan,
je hebt hem binnengelaten.